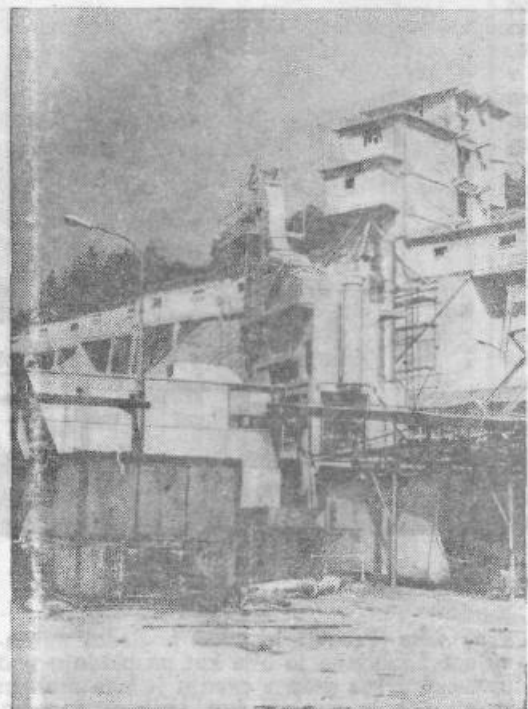

Kakšen je Podutik danes?

Kdor ne verjame...

Kje je tisto, kar je bilo nekoč v Podutiku? Stanje se je močno spremenilo. Pred leti je pričela obratovati asfaltna baza Cestnega podjetja v Ljubljani. Z montažo novega stroja večje kapacitete pa se je pričelo še večje onesnaževanje okolja. Močno se praši, smrdi; ropotajo nakladači, buldožerji ter kamioni pri dostavi celotnega materiala in odvozu asfaltne proizvodnje. Stroji ropotajo od 4.30 zjutraj tja do 2. — včasih celo 3. ure ponoči naslednjega dne, tako da ostane nam, delavcem, za počitek bore malo časa.

Ne vem, kaj si mislijo odgovorni v tem podjetju. Vse je lepo, da so delovni — samo ne v naše breme. Ali mislijo, da smo mi bližnji prebivalci njihovi sužnji, da naj zbolimo na živcih, pljučih, sluhu, želodcu in podobnem, kar se je že izkazalo v enaki asfaltni bazi Naklo pri Kranju.

Pred časom je bil razgrnjen nov urbanistični načrt o zazidljivosti tega okolja. Vse lepo, toda ne vem, kako bodo na novo prišli prebivalci zadovoljni s takim okoljem, da bodo lahko živeli samo za zaprtimi okni in to celo poleti — ponoči in ponoči.

Ostala pa je še ena novica in to, da imamo v Podutiku skoraj vsak dan dirke tovornih vozil s startom in ciljem pri asfaltni bazi. Hiše se nam tresejo — nastajajo razpoke, toda nič hudega, saj voznik v kabini tega ne občuti, medtem ko hitrost v naseljenem kraju za voznike teh vozil, izgleda, ni omejena!

Zelim, da bi postal Podutik vsaj malo podobna tistemu kraju, kakršen je bil pred letom 1953! Stanje se je od leta 1978 dalje še celo poslabšalo. Kdor ne verjame, se lahko tudi osebno prepriča.

J. Š.
(naslov je v uredništvu)

naša
obramba

tribuna 6

Ob 15. avgustu — dnevu graničarjev JLA

Petintrideset let na straži miru

Z odločbo nacionalnega komiteja osvoboditve nove Jugoslavije in ukazom vrhovnega komandanta NOV in POJ maršala Tita, 15. avgusta 1944. leta so ustanovili specializirane enote naše armade — korpus narodne odbrane (KNOJ). Osnovna naloga KNOJ je bila uničenje preostalih sovražnikov in njihovih hlapcev, zagotovitev mirnega razvoja naše dežele, zaščita pridobitev revolucije in varovanje meja nove Jugoslavije. V preteklih petintridesetih letih so naši graničarji častno opravljali svoje naloge na straži miru. Leta 1953 so KNOJ preimenovali v obmejne enote JLA, a 15. avgusta slavimo vsako leto praznik obmejnih enot naše armade.

Čuvarji naših meja so skupaj z drugimi enotami operativne vojske v spopadih z okupatorskimi in kvizlinškimi enotami in ostanki izdajalcev raznih barv likvidirali 25.820 in ranili 2.846 sovražnikovih vojakov in starešin. V teh borbah z ostanki sovražnikov in njihovih hlapcev je padlo 875 knojevcev, ranjenih je bilo 675 in 175 pogrešanih. Iz enot KNOJ, nastalih v času NOV, so zrasle sodobne obmejne enote naše armade. Njihove naloge v povojnem obdobju so enake kot v vojni. Polni ponosa, poguma in ljubezni do svoje domovine, ljudstva, zveze komunistov in tovariša Tita stoje naši graničarji na straži miru, pripravljeni, da se žrtvujejo pri opravljanju najodgovornejših nalog v obrambi domovine, da onemogočijo raznim diverzantom, vohunom, tihotapcem in drugim sovražnikom napad na našo domovino.

Obmejne enote naše armade danes uvrščamo med najsodobnejše. Življenjski pogoji v karavlah in kasarnah so mnogo udobnejši. Ob naših mejah, ki se razprostirajo prek 5.061 kilometrov proti sedmim državam, so zgrajene nove, moderne karavle, opremljene s sodobno oborožitvijo in z elektronskimi sredstvi. Danes na meji ni karavle, v kateri ni sodobnih materialno-tehničnih sredstev za pouk, kulturno-zabavno razvedrilo, radia, TV sprejemnika itd.

Življenje na karavlah naših graničarjev je nekaj posebnega. Visoka stopnja tovarištva, vsakodnevne obveznosti pri pouku in urjenju, delovne in družbenopolitične obveznosti, kulturno-zabavne aktivnosti jim dajejo značaj specializiranih enot, zelo povezanih z ljudmi v krajih, kjer bivajo. Starešine obmejnih enot so aktivni družbenopolitični delavci v 85 obmejnih občinah. Poznamo pa nešteto primerov medsebojnega sodelovanja graničarjev in prebivalcev obmejnih naselij (prek 2457 vasi in naselij s prek 1,5 milijona prebivalcev).

Pomoč pri obiranju sadja

Vsaka generacija graničarjev na krajih službovanja zapušča bogate tradicije prijateljstva s krajani, z milico in organi javne varnosti. S skupnimi naporii naših graničarjev, ljudi in organov notranjih zadev dosega in so bili doseženi vedno večji uspehi pri lovu na ilegalce in sovražnike raznih barv, ki poskušajo ilegalno prestopiti meje naše države, da bi škodovali in motili tok mirne izgradnje naše socialistične samoupravne skupnosti. Svetislav Nikolić

SOS za zelenice

Vsako leto lahko vidimo, kako podjetje RAST sadi in oskrbuje drevesa in okrasno grmičevje. Tako se nasadi okrog blokov in stolpnice razraščajo, vsako leto je vse bolj zeleno in cvetoče. Pa tudi za zelenice skrbijo, saj jih v času košnje lepo pokosijo in čistijo, da so vedno lepo zelene.

Pa se ozrimo danes malo naokoli. Ko smo pozimi hodili prek zelenic, ni bila to nobena škoda, saj so bile globoko pod snegom. To pa ne velja zdaj, ko lepo zelenijo in cveto. Pa jih danes pogledajte! Ljudje hodijo po njih vseprek, vse so prekrizane s stezicami in nikomur nič mar, kako izgledajo. Pa to ne velja samo za otroke, tudi odrasli pridno uporabljajo te »bližnjice«. In če jih lepo opozorite, naj ne hodijo prek trave, jih še kaj slišite...

Naj navedem primer: za stolpnico Trga kom. Staneta 4 sta hišnik in gospodar ob shojenih poteh (ljudje so napravili kar tri) zgradila s koli in zapreko. Drugo jutro so bili vsi koli izravnani in pometani v travo!!! Ali ljudje ne čujejo vedeti in otrok res nihče ne pouči, da je lepa okolica ponos vse soseske in spričevalo ljudi, ki tam stanujejo? Ali tega res ne čujejo vedeti?

Ni kriva samopostrežna trgovina na tem trgu, da je vsa okolica nasmetena z vsem mogočim. Pred trgovino sta dve železni košari, ki pa sta, žal, skoraj vedno prazni.

Ali res ne maramo lepe in urejene soseske??

Preveč je vsega tega in človek bi se vsak dan v živo razjezil. In ali bi to kaj zaleglo? Ljudje so in ostanejo nedisciplinirani, nemarni, brez občutka za lepoto.

Se besedo o kolesarjih — seveda mlajših, ki vozijo kar po zelenicah, pa tudi tu in tam kak avtomobil zavozi nanjo...

Morda bi bilo vsaj upajmo, dobro, če bi na vsako zelenico postavili napis »Ne hodi po travi« ali kaj podobnega. Pa mislim, da bi tudi te svarilne table bile kmalu na tleh.

In nazadnje, ne drznite si komu kaj reči...

Mira Grum

